

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/231/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115224135
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1115224135.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a JUDr. Marty Šašinkovej v právnej veci žalobcu: F. I., nar. X.X.XXXX, trvalý pobyt T. XXXX/X, XXX XX L., štátny občan M., (ukončená podnikateľská činnosť ku dňu 17.4.2020), zastúpeného advokátom JUDr. Evou Krištofiakovou, Zelená 11, 900 45 Malinovo proti žalovanému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700 o zaplatenie istiny 2.789,84 eura s príslušenstvom a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 27Cb/158/2015-193 zo dňa 31.1.2019 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 27Cb/158/2015-193 zo dňa 31.1.2019 v napadnutej časti vo výrokoch I., III. a IV. z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. pripustil späťvzatie žaloby v časti 282,84 eura a konanie v tejto časti sumy 282,84 eura zastavil; výrokom II. pripustil zmenu petitu žaloby takto: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi: a) istinu vo výške 2.507,- eur, b) úrok z omeškania vo výške 9,05% p.a. zo sumy 3.168,57 eura od 15.5.2015 do 24.6.2015, c) úrok z omeškania vo výške 9,05% p.a. zo sumy 2.789,84 od 25.6.2015 do 15.3.2016, d) úrok z omeškania vo výške 9,00% p.a. zo sumy 2.789,84 eura od 16.3.2015 do 14.9.2018, e) úrok z omeškania vo výške 9,00% p.a. zo sumy 2.507,- eur od 15.9.2018 do zaplatenia, f) paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, g) náklady spojené s vyhotovením znaleckého posudku v sume 150,- eur, h) a trovy konania v rozsahu 100%, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia“; výrokom III. súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému v celom rozsahu zamietol; výrokom IV. súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu s tým, že o výške trov konania rozhodne súd v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP ako súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, a to s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 1, § 261 ods. 1, ods. 9 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 788 ods. 1, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1, § 4 ods. 4 vyhlášky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty, § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 132 ods. 1, § 182, § 191, § 192, § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 14.9.2015 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 2.789,84 eura s úrokom z omeškania z dôvodu neposkytnutia poistného plnenia v celom rozsahu s tým, že žalobca ako fyzická osoba oprávnená podnikat' bol dňa 19.3.2015 poškodený škodovou udalosťou na motorovom vozidle CHRYSLER 300C, EČV: Z. (ďalej len „motorové vozidlo“), ktorú oznámil poisťovni (vedená poisťovňou pod PU 1541015524) a požiadal o vyplatenie škodovej udalosti z havarijného poistenia. Poisťovňa konštatovala, že ide o totálnu škodu a určila všeobecnú hodnotu motorového vozidla na čiastku 7.085,43

eura, z ktorej odpočítala použiteľné zvyšky vozidla 3.555,- eur. Žalobca dal vyhotoviť a dňa 21.5.2015 predložil znalecký posudok č. 71/2015 na všeobecnú hodnotu motorového vozidla vyhotovený znalcom R.. W. E., v ktorom bola všeobecná hodnota motorového vozidla určená na sumu 10.254,- eur a požiadal poisťovňu o doplatenie rozdielu medzi poisťovňou určenou hodnotou vozidla a hodnotou uvedenou v znaleckom posudku, na čo žalovaný zareagoval tým, že leasingovej spoločnosti poukázal čiastku 378,73 eura a zároveň zaslal žalobcovi všeobecné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že na určenie všeobecnej hodnoty vozidla zo strany poisťovne v sume 7.464,16 eura trvá, čo však nedoložil žiadnymi prepočtami a podkladmi. Výška žalovaného nároku podľa žaloby vyplýva z rozdielu medzi všeobecnou hodnotou vozidla určenou znalcom v znaleckom posudku v sume 10.254,- eur a hodnotou vozidla určenou žalovaným v sume 7.464,16 eura, t.j. 2.789,84 eura s DPH. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe rozporoval závery znalca R.. W. E. pre nesprávne zvolené vzorky so zaradením v roku 2008, ako aj určenie koeficientu K5, ktorý bol stanovený bez ohľadu na špecifickosť motorového vozidla, ktoré je predmetom ocenenia. Žalovaný tiež namietal výšku úrokov z omeškania, ako aj uplatnenú paušálnu náhradu.

3. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 27Cb/158/2015-102 zo dňa 8.1.2018 ustanovil v konaní znalca R.. S. N. z odboru Doprava cestná a uložil mu vyhotovenie odborného vyjadrenia, ktoré znalec následne pod č. 33/2018 súdu prvej inštancie predložil s určením všeobecnej hodnoty motorového vozidla na sumu 7.747,- eur. So závermi odborného vyjadrenia sa stotožnil žalovaný, ktorý na základe predmetného výpočtu doplatil žalobcovi sumu 282,84 eura a žalobca následne podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.9.2018 zobral žalobu v časti 282,84 eura späť a žiadal zastavenie konania v tejto časti a v súvislosti s uvedeným aj úpravu petitu. Súd prvej inštancie nariadil pojednávania na termíny 13.6.2016, 1.8.2016, 15.11.2018, 14.1.2019 a na vyhlásenie rozsudku určil termín 31.1.2019, pričom na pojednávaniach sa zúčastňovali právny zástupca žalobcu, žalovaný a boli prítomní aj znalci R.. E. a R.. N. (F.Š.).

4. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že došlo k poisťnej udalosti, ktorú likvidoval žalovaný poskytnutím poisťného plnenia, avšak sporným zostal nárok žalobcu spočívajúci v rozdieli určenia všeobecnej ceny motorového vozidla určenej žalovaným a znalcom určeným žalobcom, pričom významný podiel na odchýlke uvedených súm mal koeficient K5 (koeficient dopytu) v celkovom vyhodnotení do koeficientu predajnosti a aj nadobúdacej ceny, v čom sa žalobca v osobe znalca R.. E. a žalovaný s R.. N.Í. nestotožňovali a preto bolo úlohou súdu uvedené sporné tvrdenia vyhodnotiť, pričom súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne. Za nesporné skutočnosti súd prvej inštancie považoval jednak existenciu záväzkového zmluvného vzťahu riadiaceho sa ustanoveniami Obchodného zákonníka s ohľadom na charakter subjektov a právnou úpravou poistenia obsiahnutou v Občianskom zákonníku, ako aj skutočnosť, že k poisťnej udalosti došlo, žalovaný poisťnú udalosť zaregistroval a poisťné plnenie čiastočne plnil v rámci likvidácie poisťnej udalosti a následne aj doplatil plnenie na základe výsledku odborného posúdenia v rámci konania.

5. Na základe predložených výpočtov a následnej konfrontácii znalcov na pojednávaní dňa 14.1.2019 súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že z výpočtu znalca R.. N. (F.) s určením VSH na sumu 7.747,- eur, žalovaného na sumu 7.464,16 eura a znalca R.. E. na sumu 10.254,- eur sa súdu prvej inštancie javilo ako kompletne a odborne spracované s logickou a vecnou argumentáciou odborné vyjadrenie R.. F. (pôvodne N.). Podľa obsahu prílohy č. 6 k vyhláske č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku výpočet koeficientu k5 - koeficient dopytu trhu vyjadruje pomer medzi priemernou predajnou cenou predmetného typu vozidla na voľnom trhu v porovnaní s jeho priemernou technickou hodnotou (TH) k rozhodnému dátumu. Koeficient predajnosti vozidla -kp vyjadruje predajnosť hodnoteného vozidla k rozhodnému dátumu. Je súčinom koeficientu platnosti kontroly technického stavu vozidla, koeficientu poškodenia vozidla haváriou, koeficientu počtu držiteľov vozidla, koeficientu spôsobu prevádzky vozidla a koeficientu dopytu trhu. Podľa obsahu predložených výpočtov sa súd prvej inštancie z vyššie uvedených dôvodov priklonil k určeniu hodnoty na základe odborného vyjadrenia R.. F., ktorá práve do sporného koeficientu zahrнула porovnateľné typy vozidiel v danom technickom stave na trhu SR k rozhodnému dňu za použitia vzoriek trhu a určenie východiskovej hodnoty VHV, v ktorej bola zohľadnená predmetná výbava zistená z cenníka autorizovaných predajcov predmetných vozidiel. Po zohľadnení skutkového stavu a vykonaných dôkazov a aplikácii právnych predpisov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nepreukázal opodstatnenosť výpočtu všeobecnej hodnoty motorového vozidla, od ktorej sa odvíja určenie výšky plnenia žalovaného. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že na základe uvedeného nárok žalobcu vyhodnotil ako dôvodný a preukázaný v uplatnenej výške vo

vzťahu k žalovanému a preto žalobu zamietol. Vo vzťahu k náhrade trov konania súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania potrebných na úspešné uplatňovanie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal s tým, že nárok na náhradu trov konania súd prvej inštancie priznal v pomere úspechu v konaní.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), d), h) CSP v rozsahu výrokov I., III. a IV. a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch I., III. a IV. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie. Žalobca v odvolaní poukázal na skutočnosť, že zo zápisnice z verejného vyhlásenia rozsudku zo dňa 31.1.2019 sú zrejme 2 výroky, pričom samotný rozsudok č. k. 27Cb/158/2015-193 má 4 výroky. Vo vzťahu k výroku I. napadnutého rozsudku žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaný po predložení znaleckého posudku R.. E. č. 71/2015 uhradil sumu 378,73 eura (24.6.2015) a sumu 282,84 eura (14.9.2018), ktorú v časti istiny vzal žalobca späť z dôvodu na strane žalovaného, v nadväznosti na čo má žalobca za to, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť aj o nároku v časti úrokov z omeškania, nakoľko bezprostredne súvisia s likvidáciou škodovej udalosti a zo strany žalovaného došlo k postupnému plneniu a preto mal súd prvej inštancie rozhodnúť aj v časti úrokov z omeškania tak, ako je uvedené vo výroku II. pod písm. b), c), d). Vo vzťahu k výroku III. žalobca v odvolaní uviedol, že žalovaný po začatí konania na základe dokazovania uhradil čiastku 282,84 eura a žalobca ju vzal späť z dôvodu úhrady žalovaným, v dôsledku čoho nie je možné, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol, ale môže ju zamietnuť iba vo zvyšnej časti, pričom nerozhodol o príslušenstve v časti 282,84 eura. Zamietnutie žaloby v celom rozsahu vyplýva zo zápisnice z vyhlásenia rozsudku zo dňa 31.1.2019, t.j. pripustenie späťvzatia žaloby vo výške 282,84 eura vo verejnom vyhlásení rozsudku úplne absentovalo. Z toho dôvodu sa žalobca nazdáva, že výrok III. po úprave výroku I., v ktorom mal súd rozhodnúť aj o príslušenstve ku späťvzatiu, nakoľko príslušenstvo žalobca nechal späť, by mohol znieť „súd žalobu voči žalovanému vo zvyšnej časti zamietla“. Vo vzťahu k výroku IV. napadnutého rozsudku žalobca uviedol, že v súvislosti s čiastočným späťvzatím uvedeným vo výroku I. (z dôvodu úhrady žalovaným) vyplýva nesprávny výrok IV., v ktorom súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému v celom rozsahu, pričom žalobca bol v súdnom konaní úspešný v časti istiny v rozsahu 10,138% (v sume 282,84 eura) a preto sa žalobca nazdáva, že súd prvej inštancie mal rozhodovať v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP, nakoľko žalovaný mal čistý úspech v konaní v časti istiny 79,724%, a nie v rozsahu 100%.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 5.3.2019, v ktorom uviedol, že žalovaný sa nezúčastnil verejného vyhlásenia rozhodnutia, zápisnicu žalobca nepriložil a z toho dôvodu sa žalovaný nevie vyjadriť k žalobcom uvádzanému rozporu obsahu vyhláseného rozhodnutia s jeho písomným vyhotovením. Tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaný plnil na základe posudku R.. E. je zavádzajúce. Žalovaný po ukončení likvidácie a uzavretí škody obdržal od žalobcu dňa 21.5.2015 žiadosť o prepočet plnenia s poukazom na znalecký posudok R.. E. a na tomto základe žalovaný otvoril likvidáciu poisťnej udalosti. S predloženým posudkom R.. E. sa žalovaný nestotožnil vzhľadom na viaceré pochybenia, ktorých sa znalec v posudku dopustil, čo potvrdilo aj znalecké dokazovanie vykonané v súdnom konaní. Po kontrolnom výpočte dňa 24.6.2015 žalovaný poukázal na účet leasingovej spoločnosti, v prospech ktorej bolo poisťné plnenie podľa uzavretej poisťnej zmluvy vinkulované, doplatok sumy 378,73 eura ako rozdiel s pôvodne vypočítanou výškou plnenia. Likvidáciu škody tak žalovaný ukončil dňa 6.6.2015, pričom vzhľadom na vinkuláciu dojednanú v poisťnej zmluve v prospech leasingovej spoločnosti, nemá žalobca nárok na uplatnenie úrokov z omeškania. Navyiac, do omeškania sa žalovaný mohol dostať najskôr dňa 6.6.2015, kedy uplynul 15. deň od doručenia žiadosti o prepočet poisťného plnenia. Žalobca napáda výrok I. rozsudku z dôvodu, že súd prvej inštancie mal v tomto výroku rozhodnúť aj o nároku v časti úrokov z omeškania. Žalobca v podaní zo dňa 17.9.2018 žiadal súd, aby o späťvzati časti istiny rozhodol podľa § 145 ods. 2 CSP, pričom podľa žalovaného súd prvej inštancie vo výroku I. rozhodol plne v súlade s podaným návrhom, a to podľa druhej vety ustanovenia § 145 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho súd prvej inštancie vo výroku I. postupoval v súlade so zákonom, o príslušenstve v danom výroku nemohol rozhodnúť a odvolanie žalobcu tak nie je dôvodné. Žalobca napáda výrok III. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom žalobca poukazuje na rozpor s verejným vyhlásením rozsudku a vyhotovenou zápisnicou, ktorej obsah žalovaný nepozná. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť o príslušenstve k sume 282,84 eura, k čomu žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie správne žalobu zamietol, ak nárok na príslušenstvo nepriznal, a to vzhľadom na zmatečnosť jeho uplatnenia vo výroku II. pod písm. b), c), d) a v tejto časti žalovaný taktiež nepovažuje odvolanie za dôvodné. Žalobca tiež napáda odvolaním výrok IV. rozsudku, kde súd prvej inštancie rozhodol o

trovách žalovaného vo výške 100%. Žalovaný k tejto časti odvolania uviedol, že rozhodnutie ponecháva na rozhodnutie súdu druhej inštancie.

8. Žalobca v odvolacej replike zo dňa 23.4.2019 uviedol, že sa nestotožňuje s vyjadreniami žalovaného a trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu, nakoľko má za to, že došlo k pochybeniam, ktoré majú za následok povinnosť hradiť vyššiu náhradu trov, pričom však žalobca bol čiastočne úspešný a tiež sa žalobca nazdáva, že súd prvej inštancie opomenul na vyhlásení rozsudku rozhodnúť o čiastočnom späťvzati sumy 282,84 eura a nevysporiadal sa s náhradou príslušenstva v späťvzatej časti.

9. Odvolacia duplika nebola zo strany žalovaného predložená, pričom rovnopis odvolacej repliky žalobcu bol súdom prvej inštancie dňa 26.6.2019 doručený žalovanému na vyjadrenie v lehote 15 dní od doručenia.

10. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu vrátane listinných dôkazov tvoriacich jeho obsah, s priebehom konania predchádzajúceho vyhláseniu napadnutého rozsudku, ako aj s obsahom napadnutého rozsudku, s odvolaním žalobcu a s následnými vyjadreniami strán sporu je odvolací súd nútený konštatovať pochybenia súdu prvej inštancie tak v procesnoprávnej rovine, ako aj v hmotnoprávnej rovine, a to z nasledovných dôvodov.

12. Podľa § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka poisťnou zmluvou sa poisťiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poisťiteľom poisťnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poisťné.

13. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

14. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

15. Podľa § 124 ods. 1 CSP každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

16. Podľa § 131 CSP žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva.

17. Podľa § 139 CSP žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

18. Podľa § 140 ods. 1 CSP zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.

19. Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

20. Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

21. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

22. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. Podľa § 212 ods. 1 CSP rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej.

24. Podľa § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

25. Podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

26. Podľa § 218 ods. 1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku súd rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhodne samostatne.

27. Podľa § 219 ods. 1 CSP rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie.

28. Podľa § 219 ods. 2 CSP rozsudok sa vyhlasuje spravidla hneď po skončení pojednávania, ktoré vyhláseniu predchádzalo. Ak to nie je možné, súd na vyhlásenie rozsudku odročí pojednávanie najdlhšie na 30 dní; v takom prípade súd doručí rozsudok prítomným stranám na pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený; neprítomným stranám ho odošle najneskôr do troch dní. Ustanovenia o odročení pojednávania sa v tomto prípade nepoužijú.

29. Podľa § 219 ods. 4 CSP len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný.

30. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

31. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

32. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu je nútený konštatovať zmätočnosť, nedôslednosť a procesnú nekonzistentnosť v postupe súdu prvej inštancie v danej veci, a to vo viacerých aspektoch. Súd prvej inštancie s výnimkou posledného pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej nevyhotovoval písomné zápisnice o pojednávaní, ale iba zvukové záznamy o pojednávaní, ktoré však konajúci sudca dostatočným spôsobom nemoderoval a z toho dôvodu si odvolací súd pri ich vypočutí mohol len domýšľať, ktorá procesná strana alebo osoba zúčastnená na pojednávaní realizuje svoj prednes. Zo zvukového záznamu pojednávania konaného dňa 14.1.2019 je zrejmé, že súd prvej inštancie pojednávanie odročil na deň 31.1.2019 za účelom vyhlásenia rozsudku, avšak z obsahu spisu je zrejmé, že právnenému zástupcovi žalobcu, ktorý bol osobne prítomný pri vyhlásení rozsudku dňa 31.1.2019, súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením § 219 ods. 2 CSP nedoručil predmetný rozsudok na tomto pojednávaní, ale odoslal mu ho až dňa 7.2.2019. Za závažnejšie procesné pochybenie však odvolací súd považuje predovšetkým skutočnosť, že písomné vyhotovenie rozsudku úplne zjavne nie je súladné so znením rozsudku vyhláseným na pojednávaní dňa 31.1.2019, keďže vyhlásený rozsudok mal len dva výroky, a to výrok I., ktorý znie: „Súd žalobu zamietá“ a výrok II., ktorý znie: „Súd priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu“. Naproti tomu písomné vyhotovenie rozsudku obsahuje až štyri výroky, a to dokonca aj v časti na pojednávaní vyhlásených výrokov I. a II. s modifikovaným obsahom, čo je jednoznačne nutné zo strany odvolacieho súdu kvalifikovať ako závažné nedodržanie dikcie ustanovenia § 219 ods. 4 CSP, v zmysle ktorého je súd viazaný vyhláseným rozsudkom, čo znamená nevyhnutnosť úplnej totožnosti výrokovej časti písomného vyhotovenia rozsudku s obsahom jeho verejného vyhlásenia s tým, že v prípade existencie rozporu ide o mimoriadne závažné pochybenie konajúceho súdu opodstatňujúce

záver odvolacieho súdu o nesprávnosti procesného postupu v intenzite zakladajúcej porušenie práva na spravodlivý proces na oboch stranách sporu, pričom ide o nedostatok, ktorý nie je možné napraviť v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd podporne poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2009 pod sp. zn. 5Cdo/120/2009, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „Verejné vyhlásenie rozsudku nie je len formálny a samoučelný úkon. Jeho podstata má zásadný význam a spája sa s viacerými procesnoprávnymi dôsledkami. Vyhlásením rozsudku konanie nekončí a ešte aj pri verejnom vyhlasovaní majú účastníci konania procesné práva a povinnosti. Ide tu o úkon súdu, ktorý je z hľadiska vecného, časového, miestneho a personálneho neopakovateľný a nezameniteľný s iným úkonom súdu. Z hľadiska vecného ide o to, že pri verejnom vyhlásení rozsudku má účastník, ak boli dodržané podmienky oznámenia vyhlásenia tohto rozsudku, možnosť uplatniť procesné práva smerujúce k ochrane pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti a tiež práva zabezpečujúce účastníkovi možnosť kontroly súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníkovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný a ak áno, akým rozsudkom - akými konkrétnymi výrokmi - je viazaný). Nezanedbateľným je tiež procesné oprávnenie účastníka preveriť, či súd vyhlásil rozsudok na oznámenom mieste a v oznámenom čase (hľadisko miestne a časové). Neprehliadnuteľným oprávnením účastníka je aj jeho právo preveriť (zistiť), v akom zložení (hľadisko personálne) súd vyhlásil rozsudok (porovnaj v tejto spojitosti najmä § 237 písm. g) OSP) a s akým odôvodnením (hľadisko vecné).“

33. Vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa zjavného rozporu medzi obsahom výrokov verejne vyhláseného rozsudku a obsahom výrokov jeho písomného vyhotovenia už samé osebe bez ďalšieho zakladajú dôvodnosť odvolania žalobcu a potrebu zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti za súčasného vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pre úplnosť však odvolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa osobitne aj k obsahu jednotlivých výrokov rozsudku.

34. Výrokom I. písomného vyhotovenia rozsudku súd prvej inštancie pripustil späťvzatie žaloby v časti 282,84 eura a konanie v tejto časti sumy 282,84 eura zastavil. Tento výrok jednak nebol obsahom verejne vyhláseného rozsudku, pričom jeho obsah ani nie je súladný s ustanovením § 145 ods. 2 CSP, ktorý vôbec neupravuje rozhodnutie súdu o pripustení späťvzatia žaloby. Súčasne je potrebné uviesť, že zo zvukového záznamu pojednávania konaného dňa 14.1.2019 je zrejmé, že uznesenie o pripustení čiastočného späťvzatia žaloby a o zastavení konania v časti 282,84 eura bolo súdom prvej inštancie vyhlásené na pojednávaní dňa 14.1.2019, pričom súčasťou jeho vyhlásenia nebolo žiadne poučenie o opravnom prostriedku a zo strany súdu prvej inštancie ani nebola uvedená žiadna zmienka o tom, či súd bude alebo nebude vypracovávať jeho písomné vyhotovenie, kedy a z akých dôvodov. Skutočnosť, že tento výrok bol súdom prvej inštancie zahrnutý do písomného vyhotovenia rozsudku napriek tomu, že nebol obsiahnutý vo verejne vyhlásenom rozsudku, nemožno hodnotiť ako naplnenie dikcie ustanovenia § 145 ods. 2 veta druhá CSP, nakoľko zákonná úprava, v zmysle ktorej o čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej, v žiadnom prípade neznamená, že tak súd má urobiť svojvoľne výlučne v písomnom vyhotovení rozsudku nad rámec obsahu verejne vyhláseného rozsudku a navyše v danom prípade súd prvej inštancie rozhodol o čiastočnom späťvzatí žaloby samostatným uznesením vyhláseným na pojednávaní.

35. Vo vzťahu k výroku II. písomného vyhotovenia rozsudku, ktorým súd prvej inštancie pripustil zmenu petitu žaloby, odvolací súd uvádza, že ide o výrok, ktorý nebol dotknutý odvolaním žiadnej zo strán sporu, pričom nejde o prípad zodpovedajúci dikcii ustanovenia § 389 ods. 2 CSP a nejde ani o naplnenie dikcie ustanovenia § 380 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho odvolací súd vzhľadom na zásadu viazanosti odvolacími dôvodmi vyplývajúcu z ustanovenia § 380 ods. 1 CSP nedisponoval preskúmavacou právomocou vo vzťahu k rozhodnutiu o pripustení zmeny žaloby.

36. Výrokom III. písomného vyhotovenia rozsudku súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému v celom rozsahu zamietol, pričom tento výrok by mohol teoreticky zodpovedať výroku I. verejne vyhláseného rozsudku s tým rozdielom, že vo verejne vyhlásenom rozsudku absentuje slovné spojenie „voči žalovanému v celom rozsahu“. Odvolací súd konštatuje dôvodnosť odvolania žalobcu aj vo vzťahu k vecnému obsahu tohto výroku, nakoľko vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby je rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu bez ďalšieho vecne nesprávne, čo má následne zásadný vplyv aj na vecnú nesprávnosť súvisiaceho výroku o náhrade trov konania. Súčasne odvolací súd ustálil záver o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie obsiahnutého vo výroku I.

verejne vyhláseného rozsudku a vo výroku III. písomného vyhotovenia rozsudku vo vzťahu k zamietnutiu žaloby v časti úrokov z omeškania prislúchajúcich k sume 378,73 eura uhradenej žalovaným pred podaním žaloby a k sume 282,84 eura uhradenej žalovaným po podaní žaloby, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie sa touto skutočnosťou pri svojom rozhodovaní ani vôbec nezaoberal. Rovnako v napadnutom rozsudku úplne absentuje uvedenie dôvodov, pre ktoré súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti žalobcom uplatnenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur a v časti žalobcom uplatnených nákladov spojených s vyhotovením znaleckého posudku v sume 150,- eur. V súvislosti s konštatovanou nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukazuje aj na mimoriadnu zmätočnosť znenia bodu 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého súd prvej inštancie vyhodnotil nárok žalobcu ako dôvodný a preukázaný v uplatnenej výške vo vzťahu k žalovanému a preto žalobu zamietol.

37. Vo vzťahu k výroku IV. písomného vyhotovenia rozsudku, ktorého obsahom je rozhodnutie o náhrade trov konania, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol výrokom II. verejne vyhláseného rozsudku, odvolací súd opätovne poukazuje v prvom rade na nesúlad medzi obsahom verejne vyhláseného rozhodnutia a obsahom jeho písomného vyhotovenia, ktorý spočíva v tom, že súčasťou verejne vyhláseného rozhodnutia vôbec nebola druhá veta, podľa ktorej o výške trov konania rozhodne súd v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP ako súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Väčšou vadou predmetného rozhodnutia o náhrade trov konania je však skutočnosť, že súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu bez toho, aby sa dôsledne zaoberal dôvodom späťvzatia žaloby v časti o zapltenie istiny v sume 282,84 eura a v nadväznosti na takto ustálený záver následne zvažoval aplikáciu § 255 ods. 2 CSP upravujúceho pomerne rozdelenie náhrady trov konania.

38. Vyššie uvádzané skutočnosti vo svojom súhrne zakladajú opodstatnenosť záveru odvolacieho súdu o nedodržaní zákonom predpokladaných procesných postupov, ako aj o nepreskúmateľnosti a nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, čo malo za následok odňatie práva na spravodlivý proces tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného.

39. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (L. G. c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; K. Z. c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Q. c. Grécko z 29. mája 1997; K. c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

40. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 220 ods. 2, 3 CSP) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozsudku predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t.j. musí byť preskúmateľné. Tieto požiadavky napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa.

41. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 391 CSP v napadnutej časti vo výrokoch I., III. a IV. zrušil a vec

vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude v intenciách vyššie uvedeného opätovne vec prejednať procesným postupom súladným s príslušnými zákonnými ustanoveniami a znovu vo veci rozhodnúť s prihliadnutím na zistený skutkový a právny stav, ako aj s prihliadnutím na obsah a dôvody čiastočného späťvzatia žaloby s tým, že jeho povinnosťou bude dôsledne sa zaoberať aj s argumentáciou oboch strán sporu týkajúcou sa uplatňovaných úrokov z omeškania. Svoje nové rozhodnutie vo veci je súd prvej inštancie povinný náležitým a presvedčivým spôsobom odôvodniť a v odôvodnení sa vysporiadať nielen so všetkými podstatnými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu a s rozpormi v ich tvrdeniach v nadväznosti na vykonané dôkazy, ale aj so všetkými skutočnosťami majúcimi podstatný význam pre konanie a procesný postup súdu, pričom z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmé, ako súd prvej inštancie vyhodnotil konkrétne tvrdenia a dôkazy predložené stranami sporu a aké z nich vyvodil právne závery.

42. O náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

43. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť v podpísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).